

Bemærkninger til forslaget

1. Lokalplanpligtens omfang

Den eksisterende formulering om, at *store* arbejder kræver lokalplan, bliver brugt helt uacceptabelt – bl.a. ved at man dækker sig ind under, at områdets anvendelse ikke er blevet ændret.

Kommunerne benytter sig ofte af spidsfindige fortolkninger for at undgå lokalplanpligten. Men lige så ofte er det selve lovgivningen og de centrale planmyndigheders fortolkning, som er problemet.

De såkaldte hulopfyldninger, hvor man bygger på det eneste friareal i et kvarter, er én type af eksempler. En anden type er fortolkningen af »store arbejder«, hvor f.eks. nedrivningen af 12.000 m² pakhus i Frihavnen ikke krævede lokalplan efter planstyrelsens og overborgmester Weidekamps mening.

Det er meget vigtigt, at *saneringer* nævnes direkte i kommuneplanloven – ikke mindst for at sikre varetøret, indsigelsesfristerne og beboernes deltagelse i udarbejdelsen af saneringsplanen.

Der skal være pligt til at udarbejde lokalplan ved bygge- og anlægsarbejder, saneringer og lignende, hver gang et sådant arbejde har væsentlig betydning for beboere og brugere i et område. Derved forstås, at det ikke skal være muligt at undgå udarbejdelse af en lokalplan, når man gennemfører et arbejde, som foregriber den fysiske planlægning eller påvirker de fysiske rammer på en måde, som har betydning for befolkningens levevilkår og miljø.

2. Inddragelse af befolkningen

Princippet i beslutningsforslaget er at give befolkningen midler til at gribe ind i planlægningen og forbedre mulighederne for at hamle op med de kommunale magthavere.

Det forudsætter, at *offentligheden informeres, inden udarbejdelsen af lokalplanen går i gang, og inden kommunen bliver bundet* af bl.a. jordopkøb. Derved undgås, at lokalplanarbejdet først går i

gang, når planerne er færdigforhandlede mellem flertalspartierne, eller når der er truffet aftaler mellem borgmestre, kooperative bygge- og boligselskaber, private bygherrer og spekulanter. (Aftaler, som i København sætter både borgerrepræsentationen og magistratsafdelinger ud af spillet).

Eksempler på denne fremgangsmåde er:

- Aftalen i 1978 mellem socialdemokratiet og det konservative folkeparti på Frederiksberg om at dele de store byggegrunde, således at halvdelen gik til ejerlejligheder og halvdelen til socialt boligbyggeri. Det gør naturligvis lokalplanarbejdet til et illusionsnummer.
- Ofte er kommunerne bundet af økonomiske grunde og kan risikere at løbe ind i erstatningskrav, hvis man ikke laver lokalplaner, der passer med de dispositioner, som private bygherrer har foretaget (opkøb af grunde, aftaler med entreprenører m.v.).

I dag er inddragelsen af de lokale beboere og brugere ikke andet end en ret til at komme med indsigelser – indsigelser som i meget stort omfang ender i papirkurven. Dette er med til at få folk til på forhånd at opgive at gøre noget, selv om de er utilfredse med kommunalbestyrelsens udspil. I de tilfælde, hvor byplanafdelingen i København har inddraget befolkningen fra starten, har det vist sig, at der var meget stor interesse og aktivitet omkring lokalplanudarbejdelsen.

Det må nævnes specielt, at befolkningen skal have teknisk bistand til udarbejdelse af alternative planer, og at kommunen skal udsende disse planer til høring sammen med kommunalbestyrelsens eget forslag.

3. Indsigelsesfrister

Lovens bestemmelse om mindst 2 måneders indsigelsesfrist bliver overvejende administreret sådan, at der faktisk kun er 2 måneder til rådighed.